

Sygn. akt III U 51/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 3 grudnia 2015 r. **nr** (...)

o d d a l a odwołanie.

Sygn. akt III U 51/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 lutego 2016 r.

Decyzją z dnia 3 grudnia 2015 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. M. (1) prawa do emerytury.

Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz ustawę z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 25-letniego stażu ubezpieczeniowego, a jedynie 23 lata, 1 miesiąc i 3 dni.

Ponadto nie wykazał 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu pracy w szczególnych warunkach od 1 sierpnia 1979 r. do 27 maja 1994 r. w (...) sp. z o.o. na łączonych stanowiskach maszynista-ślusarz oraz maszynista-manewrowy. Z dokumentacji nie wynika bowiem, w jakim okresie pracował on na poszczególnych stanowiskach.

Wnioskodawca J. M. (1) w dniu 18 grudnia 2015 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. Organ rentowy bezzasadnie pominął charakter jego zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) w P., gdzie przez 15 lat, 9 miesięcy i 26 dni pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty ślusarza tj. jako maszynista spalinowych pojazdów trakcyjnych, ślusarz napraw taboru kolejowego, specjalista napraw spalinowych pojazdów trakcyjnych. Ponadto w ogólnym stażu pracy pominięto okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał od 25 września 1971 r. do 13 września 1973 r.

Na potwierdzenie charakteru wykonywanej pracy na stanowisku maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych powołał się na zeznania świadków, wnosząc

o uwzględnienie okresu zatrudnienia w firmie (...) w szczególnych warunkach.

Dodatkowo na rozprawie wnioskodawca podniósł, że okresy pracy na kolei winny być liczone w zwiększonym wymiarze tj. 14 miesięcy za każdy przepracowany rok.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca nie wykazał 25-letniego stażu ubezpieczeniowego, a jedynie 23 lata 1 miesiąc i 3 dni. Okres ten obejmuje także zasadniczą służbę wojskową.

Ponadto nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Uwzględniono mu tylko okres pracy na (...) od 12 października 1973 r. do 31 lipca 1979 r. tj. 6 lat, 3 miesiące

i 20 dni. Natomiast spornego okresu zatrudnienia w firmie (...) w wymiarze 14 lat, 7 miesięcy nie potwierdził właściwym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wskazano, że charakter takiego zatrudnienia może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca wprawdzie przedstawił świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, ale

z przedstawionego dokumentu wynika, że w tym samym czasie pracował jednocześnie na różnych stanowiskach, a to wyklucza przyjęcie, że pracował stale i w pełnym wymiarze czasu przewidzianego dla danego, konkretnego stanowiska pracy. Ponadto od 19 listopada 1992 r. powierzono mu stanowisko dozorca.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. M. (1) urodzony (...) wystąpił z wnioskiem

o emeryturę w dniu 22 września 2015 r., oświadczając, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji rentowej, ponadto przedłożył dokumentację archiwalną z okresu zatrudnienia w Zakładzie (...)

w P. wraz ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 15 grudnia 2003 r. na stanowisku maszynisty-ślusarza i maszynisty-manewrowego.

Mimo to zaskarżoną decyzją z dnia 3 grudnia 2015 r. ZUS O/R. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

Ustalony przez organ rentowy wymiar okresów składkowych i nieskładkowych wykazanych przez wnioskodawcę na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 23 lata, 1 miesiąc i 3 dni. Wyliczając ten okres organ rentowy uwzględnił odbywanie przez wnioskodawcę służby wojskowej. Ponadto okres zatrudnienia na (...) zwiększył o 10 miesięcy z 5 lat i 9 miesięcy faktycznego zatrudnienia do 6 lat i 3 miesięcy po przeliczeniu każdego z 5 lat pracy po 14 miesięcy.

Niezależnie od tego w ocenie ZUS wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P.. Wnioskodawca nie wykazał bowiem czy i w jakich okresach praca na stanowisku maszynisty była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: 1. Akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 22.09.2015r.,
- świadectwo pracy z dnia 15.12.2003 r.,
- decyzja odmowna ZUS/O R. z dnia 3.12.2015 r.

Sąd ustalił też, że wnioskodawca J. M. (1) z zawodu mechanik maszyn rolniczych po ukończeniu zasadniczej szkoły zawodowej został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej w okresie od 25 września 1971 r. do 13 września 1973 r. (1 rok, 11 miesięcy i 17 dni). Następnie od 12 października 1973 r. do 31 lipca 1979 r. (5 lat, 3 miesiące i 20 dni) był zatrudniony na (...) w Lokomotywni Pozaklasowej (...) w Ż.. Pracę na kolei zaczął na stanowisku rzemieślnika, następnie pomocnika maszynisty, młodszego maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych i maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych.

W czasie tego zatrudnienia w dniu 27 maja 1977 r. ukończył kurs maszynistów oraz odbył jazdy próbne uprawniające go do samodzielnego kierowania spalinowym pojazdem trakcyjnym. Natomiast w dniu 17 września 1977 r. uzyskał kwalifikacje ślusarza naprawy taboru kolejowego - specjalisty napraw spalinowych pojazdów trakcyjnych.

Ze względów życiowych, w związku ze staraniem się o mieszkanie, od 1 sierpnia 1979 r. wnioskodawca zatrudnił się w ówczesnym Zakładzie (...) w P.. został przyjęty do pracy w pełnym wymiarze na stanowisku maszynista - ślusarz. W dniu 7 marca 1983 r. wnioskodawca został poddany sprawdzającemu egzaminowi ścisłemu na maszynistę spalinowych pojazdów trakcyjnych. Ponadto odbył kurs manewrowego.

Od początku zatrudnienia w (...) wnioskodawca wykonywał wyłącznie obowiązki maszynisty lokomotywy (...), która była na terenie zakładu i służyła do wewnętrznego transportu kolejowego na trasie (...) w P. - stacja kolejowa P.. Na tej trasie wagonami kolejowymi przewożono na teren zakładu kruszywo, stal, materiały budowlane oraz paliwo. Natomiast z zakładu wywożono betonowe i żelbetowe prefabrykaty. Dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania tej zakładowej jednostki kolejowej zatrudnionych było 5 maszynistów, 4-5 ustawiaczy, 8-10 manewrowych oraz toromistrz. Pomiędzy tymi pracownikami był ścisły podział obowiązków. Pracowali oni na zmiany po 12 godzin, wykonując wyłącznie prace zgodne z powierzonym stanowiskiem. Na każdej zmianie był maszynista, ustawiacz i 2 manewrowych. Wnioskodawca obowiązki maszynisty lokomotywy wykonywał razem ze świadkiem T. S. (1). Do ich obowiązków należała obsługa lokomotywy spalinowej oraz jej stałe przeglądy techniczne.

Z kolei świadek W. G. (1) pracował wyłącznie jako ustawiacz i odpowiadał za prace manewrowych i ruch kolejowy na terenie zakładu. Rodzaj obowiązków maszynisty lokomotywy spalinowej i zakres jego prac wykluczał wykonywanie innych obowiązków,

w tym obowiązków manewrowego. Każdy z maszynistów miał kwalifikacje manewrowego, ale żaden z nich takich prac nie wykonywał. Natomiast czynności ślusarskie stanowiły część obowiązków maszynisty, który odpowiadał za codzienną obsługę lokomotywy, jej właściwe przygotowanie do pracy. Zarówno wnioskodawca, jak i świadek T. S. (1) kwalifikacje maszynisty uzyskali w czasie zatrudnienia na kolei, niemniej z uwagi na wykonywanie tej pracy

zobowiązani byli do poddania się egzaminom sprawdzającym oraz aktualizowania badań lekarskich. Wnioskodawca taki egzamin przeszedł w 1983 r. Ich praca w (...) nie różniła się od pracy maszynisty, jaką wykonywali na kolei. Niemniej z racji tego zatrudnienia wnioskodawca nie otrzymywał dodatkowych profitów.

Ponadto Sąd ustalił, że Zakład, a następnie Przedsiębiorstwo (...) w P. do prac związanych z obsługą transportu kolejowego zatrudniała własnych, odpowiednio wykwalifikowanych pracowników. Nie zlecano transportu (...). Na stanie zakładu oprócz lokomotywy były też wagony towarowe. We własnym zakresie dbano też o wewnętrzny tabor kolejowy.

W latach 90-tych XX wieku wraz z restrukturyzacją firmy stopniowo rezygnowano z transportu kolejowego. W rezultacie pracowników związanych z obsługą kolejową zwalniano, a tym lepiej wykwalifikowanym tj. maszynistom powierzano inne obowiązki. Wnioskodawca z dniem 19 listopada 1992 r. został zatrudniony jako dozorca i obowiązki te pełnił do ustania zatrudnienia. Również świadek T. S. (1) pracował jako dozorca. Zatrzymanie maszynistów wynikało też z tego, że nie wykluczano przywrócenia transportu kolejowego.

W czasie zatrudnienia w (...) wnioskodawca w listopadzie 1991 r. nabył prawo do nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy (8 lat przed E. i 12 lat w E.). W związku ze staraniem o rentę w dniu 4 maja 1994 r. wnioskodawca otrzymał ogólne świadectwo pracy potwierdzające okres zatrudnienia w (...). Następnie w dniu 15 grudnia 2003 r. następcą prawnym pracodawcy (...) sp. z o.o. w P. wystawiła mu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w okresie od 1 sierpnia 1979 r. do 27 maja 1994 r. na stanowiskach maszynisty-ślusarza i maszynisty-manewrowego. Pracę tę zakwalifikowano według wykazu A dział XIV poz. 25 rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. Równocześnie zaznaczono, że od 19 listopada 1992 r. pełnił on obowiązki dozorca.

Ponadto okazało się, że od 29 listopada 1993 r. wnioskodawca nieprzerwanie chorował i z dniem 28 maja 1994 r. uzyskał prawo do renty inwalidzkiej II grupy inwalidów. Świadczenie rentowe nadal pobiera. Obecnie ma ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 marca 2018 r. W okresie otrzymywania renty wnioskodawca nie podejmował zatrudnienia.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- świadectwa pracy z dnia 30.07.1979 r. i 4.05.1994 r.

- decyzje rentowe z dnia 24.05.1994 r. i 27.03.2015 r.

2.. Akta osobowe wnioskodawcy:

- kwestionariusz osobowy z dnia 30.04.1981 r.,

- umowa o pracę z dnia 1.08.1979 r.,

- angaże

- świadectwa kwalifikacyjne z dnia 27.05.1977 r. i 17.09.1977 r. ,

- protokół egzaminu ścisłego z dnia 7.03.1983 r.

- naliczenie nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy z dnia 6.11.1991 r.

3. kserokopia książeczki wojskowej k. 3-5,

4 zeznania świadków e-protokół z dnia 19.02.2016 r.:

- T. S. (14min.),
- W. G. (22 min.),
- J. K. (26 min.),

5. zeznania wnioskodawcy (e-protokół z dnia 19.2.2016 r. – 33 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz uwzględnił dokumentację archiwalną z akt osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w latach 1979-1994.

Za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków pracujących razem z wnioskodawcą: T. S. (1) – maszynisty, W. G. (1) – ustawiacza i J. K. (2) – zbrojarza. Świadkowie ci dokładnie opisali strukturę zatrudnienia w zakładzie (...) w szczególności w zakresie funkcjonowania zakładowej kolei. Wskazali, jakie prace wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy zakładowej jednostki kolejowej. Sąd podzielił także zeznania wnioskodawcy, który również szczegółowo wyjaśnił, jakie prace wykonywał przez sporny okres zatrudnienia.

Zebrana obecnie dokumentacja wraz zeznaniami świadków i wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej.

W rezultacie Sąd uznał, że choć wnioskodawca posiada świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, to dopiero na podstawie zachowanej dokumentacji osobowej oraz w związku z zeznaniami świadków i jego własnymi, możliwe było poczynienie uzupełniających ustaleń na okoliczność, że faktycznie w okresie od 1 sierpnia 1979 r. do 18 listopada 1992 r. pracował on w warunkach szczególnych jako maszynista lokomotywy spalinowej. Zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. M. (1) okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz,
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy). Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca J. M. (1) ukończył 60 lat oraz nie jest członkiem OFE. Natomiast nie osiągnął 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ponadto w toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym, z uwagi na niedokładności świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez niego w okresie:

- od 1 sierpnia 1979 r. do 27 maja 1994 r. w byłym Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku maszynisty pojazdów spalinowych trakcyjnych.

Rozstrzygając pierwsze zagadnienie Sąd przyjął, podobnie jak organ rentowy, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie legitymuje się 25-letnim stażem ubezpieczeniowym (okresami składkowymi i nieskładkowymi).

Pracując na (...) oraz w firmie (...), łącznie ze służbą wojskową wnioskodawca wypracował 23 lata, 1 miesiąc i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Okoliczność tę potwierdza także fakt nabycia przez wnioskodawcę prawa do nagrody jubileuszowej za 20 lat, którą uzyskał w listopadzie 1991 r. Po tej dacie zawodowo pracował jeszcze tylko przez niespełna 3 lata. Natomiast jako rencista, z uwagi na stan zdrowia nie podejmował już zatrudnienia.

Spór w sprawie w istocie dotyczył tego czy cały okres pracy wnioskodawcy na stanowisku maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych tak na (...), jak i w firmie (...) podlega przeliczeniu według zasad z art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS. Stosownie do treści tego przepisu, każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei. W przepisie tym wymieniono kwalifikowane prace na kolei, uprawniające do zaliczenia każdego pełnego roku takiej pracy przelicznikiem 1,4. Ustalony z zastosowaniem tego przelicznika okres zatrudnienia na kolei jest okresem składkowym.

Znaczenie pojęcia zatrudnienia na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, użytego w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 23, poz. 99 ze zm.), wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 110/97 (OSNAPiUS 1998/5/62), stwierdzając, że termin ten obejmuje jedynie zwykłe pojazdy trakcyjne, tzn. przystosowane do kursowania w pociągach na ogólnych warunkach i przeznaczone do przewozu osób i przesyłek. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podał, że „trakcja” to rodzaj siły pociągowej pojazdu na szynach (zwłaszcza lokomotywy), zależny od napędu (trakcja parowa, elektryczna, spalinowa). Wynika stąd, że zwrot ustawowy obejmuje „parowe, spalinowe lub elektryczne pojazdy trakcyjne”, a więc tylko niektóre kolejowe pojazdy szynowe. Do taboru zwykłego należą

pojazdy trakcyjne (m.in. lokomotywy parowe, elektryczne, spalinowe i akumulatorowe) oraz tabor wagonowy (wagony osobowe i towarowe).

W sprawie zatem nie może być wątpliwości, że wnioskodawca J. M. (1) pracował jako maszynista lokomotywy spalinowej, miał do tego stosowne uprawnienia od maja 1977 r.

(w okresie zatrudnienia na (...)), poddawany był też egzaminom sprawdzającym (w marcu 1983 r. (w czasie zatrudnienia w firmie (...)). Prace tę wykonywał też stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Problem sprowadza się do ustalenia czy praca w firmie (...) może być uznana za zatrudnienie na kolei. Zgodnie bowiem z art. 43 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za okresy zatrudnienia na kolei uważa się okresy pozostawania w stosunku pracy

w kolejowych jednostkach organizacyjnych, w czasie których pracownik pobierał wynagrodzenie (...). Rozstrzygnięcie w tym zakresie rzutuje na prawidłowe przeliczenie stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy i ustalenie czy organ rentowy zasadnie wskaźnikiem 1,4 przeliczył jedynie staż pracy wnioskodawcy na (...).

W tym zakresie konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz.U. z 1983 r. Nr 23, poz. 99) w brzmieniu obowiązującym na 31 grudnia 1998 r. Z przepisów tej ustawy wynika, iż rozróżnia ona okresy: zatrudnienia na kolei (art. 6), okresy równorzędne

z okresami zatrudnienia na kolei (art. 7) i okresy zaliczane do okresów zatrudnienia na kolei (art. 8). Według art. 6 ustawy za okresy zatrudnienia na kolei uważa się okresy pozostawania w stosunku pracy w kolejowych jednostkach organizacyjnych, w czasie których pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy. Identyczne rozumienie pojęcia zatrudnienia na kolei zawarte zostało w art. 43 ust. 1 ustawy emerytalnej. Z brzmienia powyższych przepisów wynika, że zatrudnienie na kolei dotyczy pozostawania w stosunku pracy w „kolejowych jednostkach organizacyjnych”. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także art. 42 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS pracownikami kolejowymi w rozumieniu ustawy są osoby pozostające w stosunku pracy w:

1) jednostkach organizacyjnych przedsiębiorstwa (...),
z wyłączeniem biur projektów kolejowych;

2) innych jednostkach (komórkach) organizacyjnych, których pracownicy byli objęci dotychczasowymi przepisami o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin;

3) podmiotach wydzielonych z przedsiębiorstwa państwowego (...) w okresie od dnia 1 września 1999 r. do dnia wpisu spółki (...) Spółka Akcyjna do rejestru handlowego.

Zatrudnienie pracowników kolejowych w jednostkach (komórkach) organizacyjnych, określonych w ust. 1, zwanych dalej „kolejowymi jednostkami organizacyjnymi”, uważa się w rozumieniu ustawy za zatrudnienie na kolei.

Odwołujący będąc zatrudnionym w firmie (...), mimo że pracował jako maszynista lokomotywy spalinowej nie miał statusu pracownika kolejowego, a jego zatrudnienie nie było zatrudnieniem na kolei w rozumieniu powyższych ustaw.

W ocenie Sądu Okręgowego Zakład (...)

w P. oraz jego następcy prawni tj. (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w K. Zakład (...)

w P., Przedsiębiorstwo (...) w P. oraz (...) sp. z o.o. w P. należą do branży przemysłu związanego z energetyką oraz budownictwem. (...) produkcji tj. wytwarzanie prefabrykatów żelbetowych, elektroenergetycznych oraz elementów betonowych wskazuje, że firma (...) bez względu na nazwę i stan własnościowy przedsiębiorstwa nie była jednostką organizacyjną kolei. Natomiast niewątpliwie do początku lat 90-tych XX wieku na terenie zakładu korzystano z transportu kolejowego i na potrzeby tego transportu funkcjonowała kolej zakładowa.

W tej sytuacji skoro pracodawca wnioskodawcy nie był kolejową jednostką organizacyjną, to brak podstaw do przyjęcia, że zatrudnienie wnioskodawcy w latach 1979-1992 było zatrudnieniem na kolei. To z kolei uniemożliwia zastosowanie korzystnego przelicznika 1.4 zgodnie z przepisem art. 43 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rezultacie wykazany przez wnioskodawcę ogólny staż ubezpieczeniowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 23 lata 1 miesiąc i 3 dni.

Natomiast Sąd Okręgowy przyjął, że fakt wykonywania obowiązków maszynisty lokomotywy spalinowej pozwala zakwalifikować okres pracy wnioskodawcy w firmie (...) od 1 sierpnia 1979 r. do 18 listopada 1992 r. (13 lat, 3 miesiące i 18 dni) do prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związane z utrzymaniem ruchu pociągów, wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, w dziale VIII – „W transporcie i łączności” - Transport, poz. 13. Ponadto stanowisko pracy zajmowane przez wnioskodawcę wymienione jest w przepisach resortowych, zawartych w wykazie

A dział VIII, poz. 13 pkt 7 załącznika do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. (maszynista zakładowych służb kolejowych).

Wątpliwości, które miał organ rentowy w związku z niedokładnościami świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych udało się usunąć w toku nin. postępowania. Możliwe okazało się przede wszystkim ustalenie, że mimo różnych nazw stanowisk pracy wnioskodawca w firmie (...) faktycznie pracował jako maszynista lokomotywy spalinowej. W konsekwencji możliwe było zakwalifikowanie zajmowanego, w spornym okresie zatrudnienia, stanowiska pracy w zakładowej służbie kolejowej według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. oraz przyporządkowanie go do stanowisk wymienionych w zarządzeniu branżowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – dokumentacji osobowej oraz w zeznaniach świadków i jego własnych. Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron.

Łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy, przed dniem 1 stycznia 1999 r., wnioskodawca udowodnił ponad 19 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Niemniej ustalenie to nie zmienia faktu, że wnioskodawca nie spełnia warunku w postaci ogólnego 25-letniego stażu ubezpieczeniowego. Stąd na mocy przepisów art. 32 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS brak podstaw do uwzględnienia odwołania.

W tym stanie rzeczy Sąd odwołanie wnioskodawcy oddalił, co na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie i terminie złożenia apelacji proszę doręczyć wnioskodawcy J. M..

2. K.. 14 dni.

P., 2 marca 2016 r.